

KRem

İ R E M E R M A N

© KARAKARGA YAYINLARI 277

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

KREM

İrem Erman

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Yazar Danışmanı: Ayça Gürkol

Editör: Seçil Epik

İllüstrasyonlar: Tolga Hırsova

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mayıs 2020

ISBN: 978-605-7865-84-7

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Bir kez daha,
teşekkürler Tolga...

Ayça için...

Telefon çaldı. Sadece bankalar, telekomünikasyon şirketleri, diğer pazarlamacılar ve dalgın kişilerin yanlışlıkla aradığı ev telefonu. Koridor boyunca koştu. Arayan yine bir çeşit çağrı merkezi görevlisi, telefon görüşmelerinden sorumlu bir sekreterdi. Haftalar sonra bu konuşmayı hatırlayacak ve hayatının dönüm noktası olduğunu fark edecekti.

“Başvurunuzu aldık. Değerlendirmeden sonra bilgilendirme yapacağız.”

“Peki ne zaman?”

“Fazla değil. Üç ila beş gün içerisinde tüm adaylara telefon yoluyla olumlu ya da olumsuz geri dönüş yapacağız. İyi günler.”

“Cep telefonum sizde var değil mi?”

-dıt dıt dıt dıt-

Üç ila beş gün içerisinde...

Bu işe ihtiyacı vardı. İşten çıkarıldıktan sonra yeni bir iş arama sürecine girememişti, erteliyordu. Ancak bu denli basit bir işe başvurmamak aptallık olurdu. Araştırma firmasının verdiği yaşlanma karşıtı kremi yaklaşık 30 gün boyunca kullanacak, deneme sürecinin sonunda kremin cildi üzerindeki etkilerini firma yetkililerine anlatacak, iş ilanında belirtilen tatmin edici ücret her ne ise onu şıp diye alacaktı. Hatta

kremi hiç kullanmasa bile kim bilecekti ki... Bu para belki de hayatı boyunca kazandığı en kolay para olacaktı. Bu para da suyunu hızla çekecekti elbet. Ancak daha sonrasına dair bir fikir yürütemiyor, buna mecal bulamıyordu. Şimdi bunları düşünmenin sırası da değildi zaten. Şimdi sadece ve sadece kremi bekliyordu.

İşten çıkarıldığında aldığı tazminat bitmek üzereydi. Zaten o da yaklaşık üç aylık ev kirasına denk geliyordu. Faturalar, mutfak masrafı, diğer harcamalar derken para sadece bir ay içerisinde neredeyse tamamen erimişti. Beş sene boyunca her sabah kalkıp, büyük şehrin yoğun trafiğinde bir saat gidiş, bir saat dönüş yol tepmenin karşılığıydı bu. Nefesi dış çürüğü kokan huysuz bir ihtiyarla geçen beş upuzun senenin ve “özel bir şirkette yönetici asistanıyım” dediğinde karşısındaki kişinin kafasının hemen üstünde beliren düşünce balonlarının: “Sekretermiş...”

Beş yıldan geriye, avuçlarında kalan bu kadardı işte: “Yeni bir işe girmesini mümkün kılmayan bir ruh hali, hayatını birkaç ay idame ettirebileceği kadar para, kemirgen bir belirsizlik, dolayısıyla eser miktarda hayatta kalma isteği.

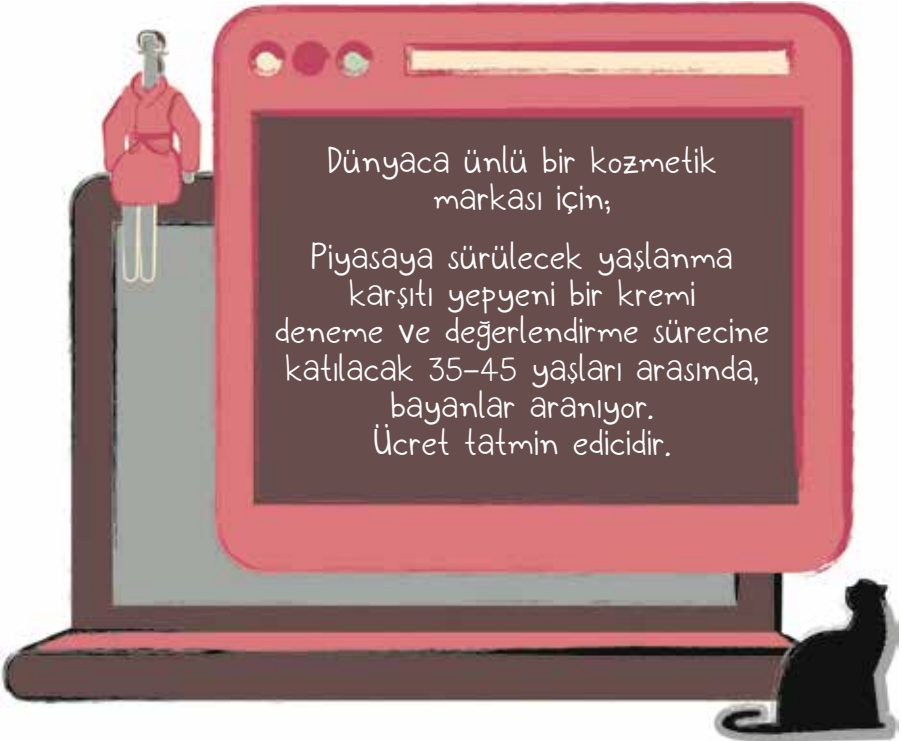
Hala telefonun başında dikiliyor, hemen karşısında asılı duran anneannesinden kalan küçük antika aynaya bakıyordu. Alnına, kaz ayaklarına, burun kenarlarından ağzı kenarlarına inen nazolabiyal oyuklarına, ağız kenarlarından çenesine inen “Marionette” çizgilerine ya da boynuna değil gözlerinin içine bakıyor, kendisiyle hiç çekinmeden göz teması kuruyordu. Isıtıcıda fokurdayan suyun sesi tüm evi geziyordu: Bir salon, iki küçük oda, dar bir mutfak ve yine dar bir banyoda.

Sabahlığının kuşağını bağlayarak mutfağa geçti ve kahvesini hazırladı. Kedi mutfağın girişine boylu boyunca yatmış, kıpırdamıyordu. Üzerinden atlayıp salona geçerek, cam kenarında duran anneannesinden kalan antika berjere oturdu. Berjer gıcırdadı ve yıllara meydan okuyan kumaş kim bilir kaçınıcı kez yırtılmanın eşiğinden döndü. Karşı binada hareketlenmeye henüz başlamış ofis katlarının içerisini seçebiliyordu. Mesai başlamadan önce içtikleri kötü kahvelerle ayılmaya çalışan tüm o çalışanlara bakarken, beş sene boyunca patronuna hazırladığı tüm içecekleri düşündü. Günlük rutin şu şekildeydi: Sabah az sütlü şekersiz filtre kahve, öğle yemeğinden önce şekersiz koyu bir çay, öğle yemeğinden sonra sütsüz ve şekersiz filtre kahve yanında içerisine 3 damla taze limon sıkılmış soda -o da dışarıda yenilen bir öğle yemeği sonrası kahve içilmediyse- ve son olarak saat dört sularında günün son kahvesi ki bu kahve az şekerli ve günün diğer kahvelerine göre biraz daha fazla sütlü olmalıydı.

Üç ila beş gün boyunca, yani firmadan geri dönüş yapılana kadar zamanını nasıl geçireceğini düşündü. O gün tüm gün evde otursa, ertesi gün semt pazarına gitse, sonraki gün annesini ziyaret etse, sonraki gün kediyi veterinerine götürse, sonraki gün saçlarını boyasa günler hızla geçiverirdi. Bu yarım yamalak planı yapınca yüreğine su serpildi. Günler boyunca berjerde oturup karşı binadaki ofis katlarını gözleyecek hali yoktu. Parmaklarıyla saydığı bu görevler basit de olsa, bir çeşit işti. Yoğun değil ama dolu biriyim diye düşünüp böbürlendi. İkinci kahveyi hazırlamak için mutfağa geçerken kedi hala mutfağın girişinde uyuyordu. Suyun kaynamasını beklerken mutfak camından dışarı baktı. Kot farkından dolayı, bu manzara salonun manzarasından çok farklıydı. İki, belki de üç semti tepeden seçebiliyordu. Kim

bilir, Őu anda beni üç ila beŐ gün içerisinde arayacak firmanın bulunduĐu ofise doĐru bakıyorumdur belki, diye dűŐündü. Firma arayana kadar, yapacakları olumlu ya da olumsuz geri dönűŐ dışında bir Őey dűŐünemeyeceĐi belliydi.

İŐ ilanını internette, karamel rengi saç boyası satın almak üzereyken bir reklam kutucuğunda görműŐtü. İlanın diğer reklam kutucuklarından ayrıŐan özelliği herhangi bir görsel kullanılmaması, sadece yazıdan ibaret olmasıydı: “Dűnyaca ünlü bir kozmetik markasının test grubu için kadın adaylar aranıyor”. Açılan sayfayı daha iyi inceleyebilmek için oturduğu sandalyeyi bilgisayar masasına biraz daha yaklaŐtırıp ekrana doğru eğilmiŐti. Saat gecenin tam üçüydü ve ekrandaki metin Őöyleydi;

Metni tekrar tekrar okumuştur. Tekrar okumalar sürerken, metnin zihninde her seferinde bir öncekinden farklı bir anlam uyandırdığını ancak metnin sonuna her gelişinde o anlamın da yarıda bıraktığını fark etmişti. Yazının sonundan başına her geçişinde yarım kalan ifade bütünlenmişti. Her tekrarda, kelimelerin sakladığı bir gizemi, bir sırrı görmeye başlamıştı. Metnin, ancak bu şekilde okunduğunda, apaçık görünmeyen ilahi bir alt metni su yüzüne çıkardığı fikrine kapılmıştı. Bu biçimsel olarak tekrarlanan ama içerik olarak her defasında zenginleşen okuma sürerken hiç beklenmedik duygulara kapılmış, varlığını yeniden anlamlandırarak bir harita da belli belirsiz bir düzenle zihnine çizilmeye başlamıştı. Krem sanki tahayyül edemediği bir kurtarıcının ipuçlarını sallandırıyordu üzerine.

Kelimeler yer değiştirmeye başlayıp harfler biçimini kaybetmiş durumda, bu okuma işinin çıkırından çıktığını anlamıştı. Kendini ilanın tuhaf sarmalından çıkartıp mutfağa atmış, tıpkı şu an yaptığı gibi mutfağın camından görünen damlara bakarken “Fazla kahve... Çok fazla kahve.” diye söylenmişti. Nihayet bilgisayarın başına geri dönüğünde, ilan hâlihazırda kendisini bekliyordu.

Az önce girdabına kapıldığı kutsal metnin üzerindeki resimde, saçları köklerinden kopartılmak istenmişçesine sıkı sıkıya tepeden toplanmış, kusursuz bir cilde sahip sarışın bir kadın vardı. Metnin altında ise mavi renkte “başvur” kutucuğu. Kutuya tıkladığında açılan katılım formunu doldurması beş dakikasını almamıştı bile. Yaş otuz altı, bekar, üniversite mezunu, yönetici asistanı, çalışmıyor, bilinen bir hastalığı yok, alerji yok.

Forma fotoğraf eklemesi ise bir saatten fazla sürmüştü. Önce bilgisayarındaki tüm fotoğrafları taramış, sonrasında akıllı telefonuyla yeni bir fotoğraf çekmeye karar vermişti. Fotoğrafın bir nebze de olsa iyi çıkması için salondaki ayaklı lambayı oradan oraya taşıyıp en iyi ışığı yakalamaya çalışırken, kabloya takılan ayağıyla lambayı devirmişti. Saat beşi geçerken hafif bir makyaj yapmış, V yakalı merserize bir bluz giymiş ve saçlarını toplamıştı. En iyi pozunu elde etmek için onlarca fotoğraf çekmiş, fotoğrafları bilgisayara aktarırken bilgisayar iki kere kitlenmiş, sistemi yeniden ve yeniden başlatmak zorunda kalmıştı. En nihayetinde, üç sene önce üniversiteden bir arkadaşının doğum gününde çekilmiş bir fotoğraf ile ayaklı lambanın yumuşak ışığında çektiği yeni “selfie” arasında kalmıştı. Son kararı vermeden önce misafirler için sakladığı bir paket sigarayı aramaya koyulmuş, salondaki dekoratif kutular ve mutfak çekmece-lerini altüst etmiş ama bulamamıştı. Tam da pes edeceken aklına büfe gelmişti. Salonun büyüklüğüne göre devasa olan büfenin önüne çöküp kapaklarını açtığı anda anneanne-sinden kalan porselen yemek takımlarının üzerinde, içinden sadece iki sigara eksilmiş olan paketi görmüş ve o an sigara içmekten de vazgeçip yeniden bilgisayarın başına geçmişti.

Dosya ekle/IMG_1776.jpeg yani doğum günü fotoğrafını seçip yüklediğinde sayfa süresinin aşıldığını belirten ibareyle karşılaşmıştı. Tam bu sırada kedi kucağına sıçramış, tekrar denemesi konusunda ısrar ediyormuşçasına çenesine sürünmüştü. O da Web sayfasını yenileyip, başvuru kutucuğuna tekrar basıp, form sayfasını açmıştı. Formu yeniden doldururken antika duvar saati altıyı vurmuş, kararını değiştirmişti.

Dosya ekle/Yeni.jpeg/Yükle/Gönder

Şimdi o geceyi hatırlarken gülümsüyor, az önce firma tarafından aranmış olmanın gururunu yaşıyordu. Bu arama bir prosedürden ibaretti şüphesiz ama bir aday olarak ciddiye alındığını düşünüyor, bu aramayı yapma zahmetine girdikleri için firmayı yüceltiyordu. Ve içinden bir ses firmanın kendisine olumlu dönüş yapacağını söylüyordu elbette. Ancak kremin yüzünde, zihninde ve ruhunda yaratacağı etkileri hesaba hiç katmıyordu...

Su çoktan kaynamıştı. Isıtıcı bozulmaya başlamış, kendini kapatmayıp içerisinde neredeyse su kalmayınca kadar çalışmıştı. Kahveyi su buharının içinde hazırlayıp salona geçti.

Günün geri kalanını camın kenarında, caddeyi ve karşı binalardaki ofisleri izleyerek geçirdi. Yalnızdı, hiç konuşmadı.

Kapı ziliyle uyandı. Aceleyle yataktan kalkıp, kör ayaklarıyla terliklerini aradı. Mutfığa koşup çöp kutusundan yarısı dolu poşeti çıkardı. Poşetin ağzını düğümleyip kapıyı açtı. Üzerindeki pamuklu pijamaları kapının ardına saklayabildiği kadar sakladı.

“Günayd-”

“Çöp?”

“Buyurun, ağzını iyice düğümledim, iyi günler.”

Kedi bu uzun cümleyi fırsat bilip kapı aralığından kaçiverdi. Arkasından bağırdı.

“Kiki!”

Apartman görevlisi aldığı poşeti, kata bıraktığı tekerlekli çöp kutusuna fırlattı. İstifini hiç mi hiç bozmadan merdivenlere yöneldi ve ağır adımlarla yukarı çıkmaya başladı. Kedi de adamın yanından yukarı doğru koştu.

“Kiki gel buraya!”

Kapıyı açık bırakıp yatak odasına koştu. Sabahlığını kapıp

üzerine geçirdi. Sabahlığın kuşağını bağlarken “şapşal kedi” diye söyleniyordu. Kapı anahtarını üzerinden çıkarıp sabahlığın cebine attı. Üst kata çıktığında apartman görevlisi başka bir dairenin önünde kapının açılmasını bekliyor, kedi koridorun kenarına sinmiş oturuyordu.

“Gel buraya napıyosun sen!”

Kediyi köşeye kısıtıp yakaladı. Tam bu sırada üst katına denk gelen dairenin kapısı açıldı. Kadının henüz uyandığı belliydi ama saçlarını köklerinden kopartmak istemişçesine sıkı sıkıya tepeden toplanmıştı. Üzerinde saten bir sabahlık, içinde de takımı olan saten bir gecelik vardı. Sabahlığının kuşağı bağlı değildi, ayakları çıplaktı.

“Çöp var mı?”

Kadın yüzünü ovuşturuyordu.

“Size kaç kere söyledim, sabahları kapımı çalmayın, diye. Çöpüm olursa ben çıkarırım tamam mı? Anlıyor musun?”

Kadın adamdan bir cevap bekledi. Gelmeyince de kapıyı suratına kapattı. Apartman görevlisi ayaklarını sürüye sürüye bir sonraki daireye doğru ilerlemeye başladı. Kedi kucağında tepinmeye başlamıştı. Merdivenlerden inip eve girdi. Kediyi salondaki ikili kanepeye fırlattı.

“Çok yaramazsın!”

Beş senedir bu evde oturmasına rağmen üst katında yaşa-

yan kadını daha önce hiç görmediğinin fark etti. Gerçi sadece bu kadını değil, apartmanda yaşayan pek çok kişiyi hiç görmemiş olmalıydı. Sabahları kendisiyle aynı saatlerde işe giden ve yine aynı saatlerde eve dönen bir iki kişi dışında kimseye denk gelmemişti. Kadın, uzun boylu, zayıf ve oldukça güzeldi. Acaba evli miydi yoksa bekar mı? Kim bilir kaç zamandır burada oturuyordu. Saçları sarı ve ince telliydi. Boya mıydı değil miydi, emin olamadı. Tam bu sırada karamel rengi saç boyası geldi aklına. Formu doldurduğu gece satın alma işlemi yarım kalmış, sonra da aklından tamamen çıkmıştı. Kahvesini hızlıca hazırlayıp bilgisayarın karşısına geçti.

Bu saç boyasında karar kılmak için saatlerini kadın forumlarında geçirmişti. Tabii bu yıllar önceydi. Belki üç belki de dört senedir bu marka ve renkteki saç boyasını kullanıyordu. Otuz altı yaşında olmasına rağmen saçları çok beyazlamamıştı ancak kendi rengi olan koyu kahverengi ve tek tük parlayan beyaz saç telleri hoşuna gitmiyordu. Boyayı ısmarlamak için birçok ihtiyacını satın aldığı internet mağazasına girdi. Tam bu sırada reklam kutucuklarından biri gözüne çarptı.

Dört haftada mükemmel etki!*

Metnin altındaki görselde; kırık beyaz renkli krem, leziz bir kremşanti gibi minik, şık kavanozundan kıvrılarak uzamış ışıldıyordu. Hemen yanındaysa mücevher gibi altın harflerle süslenmiş kutusu vardı. Bu bir yaşlanma karşıtı yüz kremi reklamıydı. Hiç düşünmeden reklama tıkladı. Açılan sayfadaki metinleri okumaya başladı.

GÖZLE GÖRÜLÜR ETKİLER:

İçerdiği eşsiz bileşenler ile yaşlanma sürecini fark edilir şekilde yavaşlatır.*

Güçlü formülü ile çizgi ve kırışıklıklarda %70'e varan* azalma sağlar.

Cilt elastikiyetini ve canlılığını yeniden kazanır.*

Yıldız iminin yönlendirdiği dipnotu okumak için sayfayı kaydırıldı. Ürün bileşenleri ve kullanım önerilerinin anlatıldığı metinleri hızlıca geçti ve dipnota ulaştı.

**4 haftalık kullanımdan sonra 33 kişinin kişisel değerlendirmesidir.*

Eğer deneme süreci için seçilirse, yeni kremin reklam metinlerinde, yani dipnotlarında bahsi geçen 33 kişiden biri olacağını işte o an anladı. Bir yıldız imi, diye düşündü: Reklam afişlerinde, muhtemelen kocaman ama zarif harflerle yazılacak sloganın hemen üzerindeki yıldız iminin işaret ettiği 33 kadından biriyim ben.

Diğer 32 kadını hayal etmeye başladı. İlk aklına gelen güzel olup olmadıkları oldu. Esmer, sarışın belki kızıl belki de şu rengarenk, çılgın saçlara sahip kadınlardan olabilirlerdi. Zayıf, uzun boylu ya da kilolu olabilirlerdi. 35-45 yaş aralığı söz konusu olduğuna göre birçoğu evlidir ve şayet evlilerse çocuk sahibi olmaları da muhtemeldir, diye düşündü. Yüzlerini hayal etmeye çalıştı. Gözlerinin etrafında mor halkalar oluşmaya başlamış mıdır? Yanakları ya da boyun-

ları sarkıyor mudur? Göz kenarlarındaki çizgiler ne kadar derindir? Kaç tanesi alın çizgilerini kakül ile gizliyordur? Dudaklarında sigara çizgileri oluşacak kadar sigara içen var mıdır aralarında? Siyah noktaları, sivilce izleri, yüz tüyleri, et benleri, yara izleri var mıdır ve kirpikleri ne kadar uzundur?

Hala bilgisayarın ekranına bakıyor, kremin satış sayfasını bir aşağı bir yukarı kaydırıyordu. 32 kadının günlük hayatta nasıl giyindiklerini merak etti. Sonrasında hangi işlerle uğraştıklarını, ne gibi ilgi alanları olabileceğini, boş zamanlarını nasıl geçirdiklerini, kuaföre gidip gitmediklerini, hiç evlenme teklifi alıp almadıklarını, pişirdikleri yemekleri, yaşamları boyunca yaptıkları en aşırı çılgınlıkları, ilk cinsel ilişkilerini, yatakta iyi olup olmadıklarını, sevebilecekleri pozisyonları, yaşadıkları orgazmları, sevişirken çıkardıkları sesleri, nefesleri, çılgınlıkları sırasıyla düşündü.

Bilgisayarın başından kalkıp hızla yatak odasına gitti. Sabahlığını çıkarıp fırlattı. Kendini darmadağınık yatağa attı. Ellerini pamuklu pijaması üzerinde ve sonrasında içinde gezdirmeye başladı. Yorganı tortop etti, bacaklarının arasına aldı. Odanın panjurları tamamen kapalıydı dolayısıyla oda simsiyah, kapkaranlıktı. Nefes nefese kaldı.

On dakika sonra sabahlığını yeniden giyip kahve hazırlamak için mutfığa geçti. Gece yağın yağmurun parlattığı damlara baktı. Semt pazarına gitmek için kötü bir gündü. Zaten buzdolabında pek çok şey vardı. Birkaç çeşit sebze, yumurta, peynir, buzlukta birkaç parça et. İşten ayrıldıgından beri tüm gününü beş altı fincan kahve ve üzerine biraz tereyağı sürülmüş kızarmış ekmele geçiştiriyordu

zaten. Kilo vermişti ve iştahı yoktu. Alışverişe gitmekten vazgeçti. Üstelik dışarı çıkarsa firmadan gelecek telefonu kaçırabilirdi. Üç ila beş gün demişlerdi, pekala bugün de arayabilirlerdi. Cep telefonundan arayıp aramayacakları belli değildi. Neticede ev telefonundan aramışlardı ve yine buradan ararlar diye akıl yürüttü.

Kedi durmadan miyavlıyordu. Yerde duran mama ve su kabına baktı, kaplar boştu. Utandı.

“Ah, tamam gel bakalım.”

Kahvesiyle salona geçip, anneannesinden kalan antika berjere kuruldu. Oturduğu apartman tek yönlü bir trafik akışı olan, üç şeritli ama dar bir cadde üzerindeydi. Caddenin kaldırımlarıysa şehrin geri kalanına kıyasla bayağı geniş sayılırdı. Karşı kaldırımında, görüş açısının biraz sağında ışıklı bir reklam panosu bile vardı. Etraftaki pek çok apartman, ofise dönüştürülmüş dairelerle doluydu. Oturduğu apartmanda da bildiği kadarıyla bir dişçi muayenehanesi ve avukatlık ofisi bulunmaktaydı. Caddenin biraz ilerisinde bir şehir oteli, yanında da inşaatı geçen sene biten büyük ve modern bir iş merkezi vardı. Salon camının tam karşısına denk gelen binaysa, çevredekilere göre daha küçük bir iş merkeziydi. Bu binadaki ofis katlarının yavaş yavaş doluşunu net bir şekilde görebiliyordu.

Yine çalışma hayatı geldi aklına. Yıllarca sabahın köründe uyanıp, önünü bile göremeden nasıl giyinebildiğine, nasıl makyaj yapabildiğine, saçlarını nasıl insan içine çıkılabilecek hale sokabildiğine şaşıtı. Evet, parası bir noktada bitecek ve bir işe girmek zorunda kalacaktı ama en azından

o zamana kadar çalışmak zorunda olmamanın tadını çıkarabiliyordu. Tüm gün evde pijamalarla gezebilir, istediği zaman istediği yere gzmeye gidebilirdi. Uzun zamandır görüşmediği arkadaşlarıyla görüşebilirdi. Hiçbir zaman ikiden fazla kişinin bir araya geleceği buluşmaları ayarlayan, bu buluşmalara ön ayak olan biri olmamıştı ama bu kez yapabiliyordu. Lisede voleybol takımında olması vesilesiyle samimi olduğu ve arkadaşlığını bugüne kadar getirmeyi başardığı iki kız arkadaşı vardı. Onlarla senede bir ya da iki kez bir araya geliyor olsa bile, her buluşmada senelere meydan okuyan bir içtenliği yakalayabildiklerini hissediyordu. Sohbetlerinden kendisinin olmadığı buluşmalar yaptıkları belli oluyordu ama buna içerlemiyordu. Zaten her buluşmaya davet edilse bile çoğuna katılamazdı. Ertesi sabah işe gitmek zorunda olduğu fikri, bu hafta içi yapılan iş çıkışı buluşmalarında gerilmesine sebep oluyor; iki kadeh şaraptan sonra hemen kahve faslına geçen de, mekandan ilk ayrılan da hep kendisi oluyordu. Kızlarla neden hafta sonu buluşmadıklarını düşündü. Sonrasında; bugüne kadar neden hiç alışverişe çıkmadıklarını, kuaföre gitmediklerini ya da kadın arkadaşlar bir araya gelince ne yapıyorlarsa onları yapmadıklarını... İş çıkışı biraz peynir ve meyve yiyip şarap içtikleri, havadan sudan sohbet ettikleri bir iki saatlik buluşmalar dışında hiç görüşmemişlerdi. Hatta ve hatta bu buluşmalar öncesindeki birkaç mesajlaşma ya da birkaç dakikalık telefon konuşmaları dışında aralarında hiçbir iletişim olmamıştı.

“Cenaze dışında...”

Babasını erken sayılabilecek yaşta kaybetmişti. Tam da liseye başlamak için sabırsızlıkla beklediği yaz. Bedeninin

değişmeye başladığı, zihninin ne çocuk ne erişkin gibi çalıştığı, bulandığı, üzerine kasvet çöken bir yaz.

Babasının varlığı gibi ölümü de eğretiydi. Bugün hala, onun hakkında neden böyle bir fikir sahibi olduğunu tam olarak bilmiyordu. Çünkü aslında, ev yaşantısına uyumlu, evdeki kadınların bir dediğini iki etmeyen, onlarla ilgilenmiyor olsa bile ilgileniyormuş gibi görünmeyi başaran kendi halinde bir adamdı babası. Belki de annem yüzünden, diye düşündü ama devamını getirmedi. En nihayetinde babasının gidişi geriye iki enkaz bırakmıştı. Birbirinin molozunu kaldırmakla yükümlü iki kadın enkazı.

“Cenazeye ikisi de geldi.”

Saçlarının arasındaki ilk beyaz teli de aynı yaz fark etmişti.

Saç boyasını hala ısmarlamadığını hatırladı. İçine iyicene gömüldüğü berjerden kalkıp yeniden bilgisayarın başına geçmeye niyetlendi ama penceresinin tam karşısına denk gelen ofisteki hareketliliği fark edince vazgeçti. Uyuşmuş bacaklarını kalçasının altından çıkarıp yere bastı. Sırtını da öne doğru vererek olan biteni daha iyi izleyebilmek için cama yaklaştı. Takım elbiseli bir adam, üzerinde turuncu renkte bir üniforma olan bir adamı pataklıyordu. Çalışanlar, ofisin patronu olduğu yaşından başından anlaşılan takım elbiseli adamı tutmaya çalışıyor, kurye olduğunu düşündüğü üniformalı adam ise duvarın kenarına büzülmüş, elleriyle başını korumaya çalışıyor, fırsat buldukça bir yumruk da kendisi sallıyordu. En sonunda çalışanlardan biri kuryeyi yakasından tutup ofisin kapısından dışarıya doğru itekledi. Patron, kendisini tutmaya çabalayanları silkeleyip, üstünü